

Иван Вазов

Нощем

През прозорците кристални
месечко се смей
и чучурче с глас печалний
в тишината пей.

А освен тях нищо живо
няма окол нас
и в туй място мълчаливо
всичко спи в тоз час.

И тя нежно кат възвила
мраморний си врат,
спи си сладко млада, мила,
дъха аромат.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8391>]